

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Augusti Buchneri Orationes Panegyricæ

Buchner, August

Cliviæ, [1668]

VII. In fun. D. Tobiaë Mevii, Illustris Anhaltini Principis, nec non Illustrium in
Barby Comitum, Consilarii.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-69483](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-69483)

ma anima! Constant vota tua tibi, & tenes abundè, quæ, cum nobiscum adhuc morabar, precari solebas. Non caducas ac terrenas quærebas opes, quas pessimi læpius consequuntur: de mansuris atque æternis laborabas, & has nunc planè possides. Nobis tua memoriâ immortalis erit & sancta; ut quem viventem impensè amavimus, eum ne neglexisse mortuum videamur. Si modò dicens mortuus est, qui extra omnem pereundi aleam positus, finem nullum timendum habet. Vobis, quod super est, **RECTOR MAGNIFICE**, ac cæteri Exequiatores omnium ordinum honoratissimi, afflictissimæ viduæ ac parvulorum, quos Noster reliquit, nomine, singulares ago gratias, quòd ad exequiarum istud officium tam frequentes convenistis. Magnum profectò inde in ipsos solatium, magnus in defunctum honor venit. Quibus si benè de vobis vicissim merendi deerunt vires, non tamen voluntas unquam deerit. Quæ vel sola apud sapientes ad expungenda beneficia sufficere solet.

ORATIO SEPTIMA.

IN FVNERE

D. TOBIÆ MÆVII,

Illustriss. Anhaltini Principis, nec non

Illustrium in Barby Comitum

Consilarii.

Rector Magnifice &c.

INter hos fletus publicos, & quotidianas patriæ exequias, privato etiam nomine hunc lugubrem nobis diè reddidit Ampliss. Vir **TOBIAS MÆVIUS J. V. D.**
 & II.

& Illustriss. Anhaltini Principis, nec non Illustrium in Barby Comitum, Consiliarius. De quo cum multa dici possint, vix quicquam tamen afferri ejus queat, quod non jam antè, quanquam alio loco, commemoratum de ipso sit, aut etiamnum vestro omnium ore celebretur. De cæteris nihil nunc dicam in præsentì. Ille egregius & recti tenax animus; ille rarus & nullis novitiis artibus contaminatus candor, qui optimas quasque & generosas mentes inprimis comitatur; illa insignis peritia Juris, & rerum agendarum prudentia, quæ non tam supparitari alienæ libidini, quàm veritatem consiliorum sequi solebat, etsi intercepta sit ejus obitu, atque nunc etiam prætereatur à me, nihilominus tamen abs se vigebit, durabitque ultra funus, & nunquam non prædicabitur illorum laude, quibus aut saluti olim, aut admirationi etiam fuit. Fit quidem haud rarò, ut viventium virtus aut non noscatur inter imperitos satis, aut deprimatur inter malevolos: vix nunquam tamen æmulatio ac livor ulterius tendit, quàm vita ipsa pertinuit. Cum quâ ut cætera, sic & invidia quoque finitur. Ut benignissimè sæpius tû quidem de viris egregiis loquantur & sentiant, qui præjudiciis antè eosdem urebant. Tenet jam olim hæc imbecillitas humanas mentes; tenebitque deinceps semper; non unquam tamen ita mutabit natura rerum, ut non cuilibet decus suum posteritas rependat. Quæ quia odii gratiæque causas juxta habent, nihil prævaricari censendo solet, & candidissimè omnium calculum mittit. Ego verò sicut liberalius multò de vobis sentio, quàm ut quendam non satis benevolo adversus MÆVIVM nostrum animo fuisse putem: ita neminè fore arbitror, qui per egregias, quibus abundè ornatus, dotes non dignum ipsum censeat, qui diuturniore vitâ frueretur. Sed

nacti in breve tempus spiritum sumus homines, ac in momenta propè singula reddendum. Nihil fragilius, nihil imbecillius est compage istâ, quâ cœlo derivata mens continetur, veluti vinculis clausa. Innumerabiles morbi sunt, & mille alii casus, qui levi momento solvant non modò, sed destruant. Et hanc effugere necessitatem, ac tam immortæ legis illidere vim ut liceat, nec Vlpianus quicquam nec Paulus, adjumenti præbet. Non ullæ hic cautionum formulæ, nullæ excipiendi artes valent. Non comperendinare, non declinare forum, non provocare ad aliam judicem licet. Jacent omnes istæ machinæ, & nullum usum sui præbent. Næc quicquam superest, quàm ut colligamus vasa, & abeamus quòd fatum, cum venerit, vocat. Excessit igitur & MÆVIUS noster, & tradidit vitam, sicut acceperat: neque nunc quicquam eorum aut videt aut patitur, quæ nos quotidie miseros atque exercitos habent. Quo solo nomine quàm opportunus & felix existimandus ipsius obitus est? Neque enim tam vitæ cupidus quisquam fuerit, qui non libenter moriatur, cum jam videat patriam exanimem, & pessimum quemvis impunè bonis insultare. Reliquit hæc loca, ubi dolus & vis scèdissimè miscent omnia, ac optimos quosque aut corrumpunt aut tollunt. Has domos tibi, has ædes colit, in quas nec potest intrare dolor, & unde vita atque felicitas nunquam recedit. Hic beatus & letus & æternum ævum agit, cœlites inter & ipse cœlestis. Tam extra sortem humanam positus, quàm nunc cum Deo junctus est arctè: in quo uno vivit, gaudet, triumphat, omnia habet. Vobis autem REGTOR MAGNIFICE, & quotquot comiter executi estis hoc funus, afflictissima Vidua, Liberi, Propinqui, singulares agunt habent-
que

que gratias, quòd hanc benevolam operam navare tam prolixè mortuo voluistis. Multum levamenti illi, multum solatii hòc acerbissimo suo tempore se percepisse inde, fatentur ultrò & perlibenter. Quare & studiosè contendent semper, ut vicissim vobis ea exhibeant, quæ eos par est, qui non immemores beneficii collati, & quantum debeant aliis, rectè meminerint.

ORATIO OCTAVA.

IN FVNERE

JOHANNIS BLUMII,
J. U. Doctoris.

PRemam institutum meum, RECTOR MAGNIFICE, Admodum Reverendi, Amplissimi, Clarissimi, Prudentissimi Viri, & quando alibi de vitâ JOHANNIS BLUMII J. V. D. eximii, Viri Clarissimi, explicatum satis est, nihil ejus in præsentia ampliùs commemorabo. Quantumcunque ævi, quod degimus, est; quàm illustre illud ac clarum; huc tamen summa summarum redit,

*Optima quæque dies miseris mortalibus ævi
Prima fugit, subeunt morbi, tristisq; senectus,
Et labor, & dura rapit inclementia mortis.*

Quod si nihil solidi boni inest in vitâ, quid est, quod curis ambitiosis circa eam magnoperè occupari velimus?